

Arrest

nr. 102 549 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. DE COCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legt op 8 juni 2012 te Schoten een verklaring van wettelijke samenwoning af met een Belgische onderdaan. Op dezelfde dag dient zij een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 december 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 10 december 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.06.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Nigeriaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Stempels in het paspoort van betrokkene en een handgeschreven verduidelijking bij deze stempels: deze stempels tonen enkel aan dat betrokkene in die periodes in Italië is geweest. Er wordt echter niet aangetoond dat betrokkenen elkaar daar en in die periodes ontmoet hebben. Bijgevolg vormen deze stempels en verklaring geen bewijs voor de relatie.*
- 3 betalingsbewijzen waar geen naam of adres op vermeld staan: zonder een verwijzing naar betrokkenen vormen deze betalingsbewijzen geen bewijs voor de relatie.*
- 4 foto's met als oudste datum 12.10.2009: enkel en alleen op basis van vier foto's kan men bezwaarlijk stellen dat een duurzame en stabiele relatie afdoende bewezen is.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

2.2. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet, van het non-discriminatiebeginsel, van *“de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 E.V.R.M.”*, van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van *“de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie”*. Zij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

"[...] De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door concludente werden opgeworpen of konden worden opgeworpen worden indien zij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door concludente worden aangevoerd tot staving van haar aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen ...

Concludente is reeds enige tijd in België en heeft reeds een duurzame en stabiele relatie opgebouwd met dhr. [D. R.], [...].

Zij hebben dan ook een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd.

Daarnaast legt concludente verscheidene getuigenverklaringen voor waaruit blijkt dat concludente en dhr. [D.] elkaar reeds 2 jaar kennen en ze sindsdien zich ook als koppel naar de buitenwereld toe hebben geprofileerd (stuk nr. 11):

" (...) ken [D. G.] en [O. G.] als een koppel en zijn gelukkig samen. Ik ken ze sinds 2010 en ze komen naar onze kerk sinds we deze hebben opgestart. (...)"

"(...) Ik ken [O. G.] sinds 2010 in ons kerk en ik ken haar met haar vriend [D. G.]. (...) zij zijn samen over 2 jaar of meer (...)"

In de bestreden beslissing kan niet worden betwist dat de toegevoegde documenten wel degelijk deze vereiste duurzame stabiele relatie bewijzen, doch de aanvraag wordt afgewezen wegens gebrek aan voldoende bewijs dat concludente reeds één jaar ononderbroken heeft samengeleefd met haar partner, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De verwerende partij stelt totaal onterecht en onredelijk dat de betalingsbewijzen geen naam of / adres zouden vermelden, terwijl het nu eenmaal een realiteit is dat op heel wat dergelijke bewijzen gewoonweg geen naam of adres worden vermeld. Aan concludente worden dus onredelijke eisen gesteld.

Ook dient de verwerende partij toe te geven dat concludente verscheidene foto's voorlegt van haar en haar partner en dat de oudste foto dateert van 12.10.2009 en toch komt de verwerende partij tegenstrijdig hiermee tot het besluit dat dit geen afdoende bewijselement zou vormen voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie.

Ook de kritiek van verwerende partij op de stempels in het paspoort van concludente en de handgeschreven verduidelijking bij deze stempels, waarvan ze dient toe te geven dat deze aantonen dat zij in de betrokken periode in Italië is geweest, doch volgens haar niet dat ze elkaar daar in die periode ontmoet hebben, getuigt van een totaal onredelijke en onzorgvuldige houding. Indien verwerende partij van oordeel was geweest dat hier nog meer verduidelijking of bewijsvoering nodig was, dan had ze concludente hiertoe de kans moeten geven.

Tevens druist de bestreden beslissing hierdoor in tegen elke redelijkheid, de rechten van verdediging en het EVRM o.a. artikel 8 en de beginselen van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan concludente eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel latere aanpassingen.

Daarnaast dient tevens te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is genomen zonder de werkelijke situatie van concludente en haar partner grondig te onderzoeken.

Het inkomen van dhr. [D.] is voldoende om in het onderhoud concludente en hemzelf te voorzien.

Tevens beschikt concludente over een ziekteverzekering en is zij ingeschreven bij de mutualiteit van haar partner waarvan het nodige bewijs voorhanden is (stuk nr. 10).

Verder heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het volgende:

Ook concludente zelf is heel gemotiveerd om een eigen inkomen te verwerven uit arbeid. Helaas bemoeilijkt haar verblijfstatuut haar mogelijkheden hiertoe. Concludente wordt dus verboden om te werken ingevolge haar gebrek aan verblijfsvergunning.

De argumenten die in de bestreden beslissing worden aangehaald blijken dus van een niet gefundeerd onderzoek.

Aan concludente is ook nooit de kans geboden om bijkomende stukken of informatie voor te brengen teneinde de werkelijke situatie van concludente te onderzoeken.

Concludente werd plots zonder meer geconfronteerd met de bestreden beslissing zonder dat zij ooit is uitgenodigd om meer stukken voor te leggen omtrent de woonstsituatie, de maandelijkse kosten, e.d.

Indien de verwerende partij als een zorgvuldige overheid was tewerkgegaan, dan had ze inderdaad concludente gewezen op de relevantie van het bijbrengen van nog bijkomende stukken en concludente hiertoe de kans geboden, in plaats van er zonder nader onderzoek zomaar vanuit te gaan dat ze wel niet zal voldoen aan de vereisten.

Hierbij kan tevens worden verwezen naar o.m. volgende rechtspraak:

“Om te voldoen aan het zorgvuldigheidsbeginsel, had DVZ op z'n minst betrokkene moeten uitnodigen om bewijzen à décharge voor te leggen (i.e. regelmatig contact met dochter, geldig arbeidscontract en mutualiteit).” (RvV nr. 43.220 van i 1.05.2010)

“De wettelijke notie van representativiteit wordt slechts geëerbiedigd wanneer uit het administratief dossier blijkt dat de aanstellende overheid een reële, grondige en zorgvuldige controle heeft uitgevoerd naar de representativiteit van de aangewezen organisatie. De zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid bij de feitenvinding zorgvuldig te werk gaat en zij ervoor zorgt dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat haar besluitvorming tot stand kan komen na een behoorlijke afweging van alle terzake dienende gegevens.” (R.v.St. nr. 61.884, 20 september 1996, TBP 1997 (verkort), 207)

“De overheid is gehouden haar rechtsonderhorigen op passende wijze te informeren. Door de notaris er niet op te wijzen dat een essentieel stuk ontbreekt in de initiële vraag tot teruggave van registratierechtn, laat zij na haar informatie- en voorlichtingsplicht in redelijkheid te vervullen. Dergelijke wijze van handelen maakt een schending uit van de zorgvuldigheidsnorm. De overheid is gehouden de aansprakelijke notaris te vrijwaren voor het deel van de schade dat in oorzakelijk verband staat met de door haar begane fout.” (Gent (1e k.) nr. 2001/AR/1056, 15 mei 2003, R.A.B.G. 2003, afl. 15, 862, noot BRULOOT, F.; Rec. gén. enr. not. 2004, afl. 4, 152, noot; T.B.B.R. 2005, afl. 1, 52, noot DEVOS, S.)

Ook om deze redenen is de bestreden beslissing duidelijk genomen met miskennis van elke redelijkheid en de rechten van verdediging en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan concludente eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel la

Bovendien zal concludente door de uitwijzing worden weggerukt van haar familie, o.a. haar wettelijk samenwonende partner, diens ouders, vrienden wat een inbreuk op artikel 8 E.V.R.M. impliceert.

Artikel 8 E.V.R.M. houdt immers het volgende in: [...]

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing waarop huidig bestreden bevel gebaseerd is, dat verwerende partij een vereiste gaat stellen die nergens is vastgelegd.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook gebaseerd op redenen die in strijd zijn met de geldende regels.

Verwerende partij gaat eigen bijkomende voorwaarden en vereisten toevoegen die niet voorzien zijn.

Verwerende partij heeft hiertoe niet de bevoegdheid.

Er is dan ook in ieder geval sprake van machtsoverschrijding. [...]"

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht verder niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht dient *in casu* te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Er wordt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verder vooropgesteld dat de Belgische onderdaan moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een behoorlijke huisvesting.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond, nu onvoldoende bewijs voorligt dat de partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, elkaar voorafgaand aan de aanvraag tenminste twee jaar kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben. In de motivering van de bestreden beslissing wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoekster ter staving van het stabiel en duurzaam karakter van de relatie en geduid waarom deze niet worden weerhouden.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder, waar hij oordeelt dat niet is aangetoond dat er sprake is van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie, ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde stukken of gegevens aangebracht in het kader van de aanvraag ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Zij licht haar zeer algemene betoog dat geen rekening zou zijn gehouden met de argumenten die zij heeft opgeworpen niet nader toe, zodat het niet kan worden aangenomen. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat verweerder ten

onrechte niet is gekomen tot een onderzoek van de grond van de zaak. De Raad merkt in dit verband op dat een beoordeling of verzoekster het duurzaam en stabiel karakter van de relatie heeft aangetoond in de zin van artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet wel degelijk een beoordeling van de grond van de aanvraag betreft en dat het gegeven dat verweerder niet is ingegaan op de overige cumulatieve voorwaarden waaraan dient te zijn voldoen hieraan geen afbreuk doet.

Wat de bij de aanvraag voorgelegde betalingsbewijzen betreft, wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat deze niet worden weerhouden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie omdat hierop geen naam of adres staat vermeld en dat zonder een verwijzing naar verzoekster en haar partner deze geen bewijs van de relatie vormen. Verzoekster betoogt dat een dergelijke motivering onterecht en onredelijk is omdat het een realiteit is dat op heel wat van dergelijke bewijzen geen naam of adres staat vermeld. Zij weerlegt aldus voormelde motivering in de bestreden beslissing evenwel niet dat deze voorgelegde betalingsbewijzen het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet aantonen. De Raad merkt op dat het geenszins als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar verweerder oordeelde dat stukken die op geen enkele wijze verwijzen naar verzoekster en haar partner niet het bewijs van een relatie, laat staan van een duurzame en stabiele relatie, kunnen uitmaken.

De Raad stelt verder vast dat het niet als tegenstrijdig kan worden beschouwd waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vier foto's worden voorgelegd waarvan de oudste dateert van 12 oktober 2009 doch dat aan de hand hiervan evenmin op afdoende wijze het bewijs wordt geleverd van een duurzame en stabiele relatie. Verzoekster gaat er hierbij immers aan voorbij dat het niet volstaat aan te tonen dat de partners elkaar reeds twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag, doch dat hierbij tevens het bewijs dient te worden geleverd *“dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhiielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen”*. Verzoekster toont niet aan dat ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat aan de hand van de vier voorgelegde foto's dit bewijs niet op een afdoende wijze werd geleverd.

Vervolgens maakt verzoekster met haar uiteenzetting ook niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat met de stempels in het paspoort van verzoekster en de verduidelijkingen die zij hierbij gaf het bewijs van een stabiele en duurzame relatie niet is geleverd. Er kan immers niet worden ingezien op welke wijze louter aan de hand van stempels in het paspoort van verzoekster dat zij in Italië is geweest gedurende bepaalde periodes en dit zonder dat bijvoorbeeld blijkt dat haar partner gedurende deze periodes tevens in Italië was en zij elkaar daar hebben ontmoet, enig bewijs van (een duurzame en stabiele) relatie zou blijken.

Gelet op hetgeen voorafgaat stelt de Raad vast dat geenszins blijkt dat verweerder in de bestreden beslissing, waar hij stelt dat niet op een afdoende wijze het stabiel en duurzaam karakter van de relatie in voormelde zin is aangetoond, voorwaarden zou stellen die niet zijn voorzien in de wet of dat hierbij *“redenen die in strijd zijn met de geldende regels”* worden gegeven.

Verzoekster betoogt nog dat het inkomen van haar partner voldoende is om in hun beider levensonderhoud te voorzien en dat zij beschikt over een ziekteverzekering. De Raad wijst er evenwel op dat de voorwaarden gesteld in de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet cumulatieve voorwaarden betreffen en dat de vaststelling dat niet is voldaan aan één van deze voorwaarden volstaat om de bestreden beslissing te nemen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat verweerder op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt tot het besluit kwam dat het stabiel en duurzaam karakter van de relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet niet afdoende is aangetoond. Er blijkt niet op welke wijze het gegeven dat verzoekster gemotiveerd is om een eigen inkomen te verwerven uit arbeid afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog verschillende getuigenverklaringen die moeten aantonen dat zij en haar Belgische partner elkaar reeds twee jaar kennen. De Raad stelt evenwel vast dat op grond van de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zij deze getuigenverklaringen voegde bij haar aanvraag. Er dient te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken die verzoekster voorheen niet

overmaakte en die zij voor het eerst in de procedure bij de Raad voorbrengt. Deze stukken kunnen niet dienstig voor het eerst worden aangevoerd in de procedure voor de Raad (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe een schending van de materiële motiveringsplicht vast te stellen. Enige machtsoverschrijving blijkt evenmin.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

In zoverre verzoekster nog aangeeft dat haar de kans had moeten worden gegeven om nieuwe argumenten, verduidelijkingen of stukken naar voor te brengen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder in principe enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de betreffende vreemdeling alsnog uit te nodigen bijkomende gegevens of stukken over te maken. Er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoekster in de mogelijkheid was om haar aanvraag te stofferen met alle gegevens en stukken die zij nuttig achtte. Wat de rechtspraak betreft waarnaar verzoekster in dit verband verwijst, wijst de Raad erop dat niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde rechtspraak gelijkaardig is aan deze in huidige zaak.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.4. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223).

3.2.5. In zoverre verzoekster nog betoogt dat verweerder eisen stelt *“die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel latere aanpassingen”*, kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing geen antwoord betreft op een aanvraag die zou zijn ingediend op grond van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat daarenboven deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769, waardoor deze instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Er kan niet worden ingezien op welke wijze dit onderdeel van het middel kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.6. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat verzoekster ook geschonden acht, bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster refereert op algemene wijze aan een privé- en gezinsleven met haar Belgische partner en diens ouders en vrienden. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoekster in gebreke blijft

om op concrete wijze aannemelijk te maken dat de band die zij heeft met de ouders van haar partner en diens vrienden dermate hecht is dat deze dient te worden gekwalificeerd als een privé- en/of gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Specifiek waar zij verder verwijst naar de band met haar Belgische partner, wijst de Raad verder op het volgende. Zelfs indien, gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond, op grond van deze relatie alsnog enig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient te worden aangenomen, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat de bestreden beslissing enige positieve verplichting die op de Belgische Staat zou rusten miskent of dat deze een niet-gerechtvaardigde inmenging zou vormen in dit privé- en/of gezinsleven. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar nieuwe partner in haar land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met haar partner. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. In deze omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

3.2.7. In zoverre verzoekster ten slotte nog verwijst naar een schending van artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet, van het non-discriminatiebeginsel en van andere elementaire rechten van de mens, kan de Raad enkel vaststellen dat een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling of dit beginsel zou hebben geschonden en dat verzoekster in gebreke blijft te duiden welke overige rechten van de mens zij dan wel geschonden acht en op welke wijze. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS